Catalamento

Geachte lezer, als vertegenwoordiger van de soort *felis silvestris catus* wil ik met deze open brief met mijn beste kattenpoten jullie aandacht vestigen op een toenemende verloedering van ons huishoudelijk kattenklimaat. Wegens mijn niet aflatend hameren op dit ongemakkelijk feit word ik wel eens de Al Gorekater of Greta Thunkat van mijn soort genoemd. Over mijn genus wil ik het trouwens een andere keer ook nog wel eens hebben want door een medische ingreep die jullie mij als kitten hebben doen ondergaan, ontbreken een paar onderdelen zodat een ondubbelzinnig uitsluitsel over mijn geslacht moeilijk is. Je zou wel denken dat ik wat dat betreft, Schrödinger als baas had. Nou ja, *baas*..., dat is nu net een woord dat we niet graag horen. Vrijheid en onafhankelijkheid staan heel hoog boven in onze staart.

Sinds de oudheid is ons lot met dat van jullie, mensen verbonden. Vooreerst hebben we moeten opboksen tegen fretten en dergelijke als muizenverdelgers eer we, tegen kost en inwoon, onze plaats in huis en schuur hebben kunnen vrijwaren. Daar zaten de farao's voor iets tussen. Maar om een lang verhaal kort te maken: we hebben ons in jullie huis genesteld, en dat laten we ons niet afkatten. We zijn ondertussen zowat onmisbaar geworden. Want, om een kat een kat te noemen: als wij niet thuis zijn, dan dansen de muizen op tafel.

En nu ik er toch bij uitkom, jullie taal mag ook wel eens uitgekuist worden. Bij deze wil ik meteen een aantal onwaarheden uitbannen die over ons verteld worden. Met klem ontken ik dat je ons uit een boom kan kijken, en wij likken geen kandeleers, en wij krabben ook geen krullen van de trap. En *me too* mag ook wat op ons beginnen afstralen want met al dat geknijp in het donker ..., je wil het niet meemaken.

Maar ik wijk af, want daarover wou ik het in eerste instantie niet eens hebben. Het gaat mij over de rechten die we in de loop der eeuwen hebben verworven. Of toch een bepaalde klasse onder ons. Ik heb het over wij, de knuffelcontacten *avant la lettre*, dat waren we al, nog voor het woord is uitgevonden. Ik heb het dus over poezen die een heerlijke, weliswaar wat prijzige, maaltijd wel weten te savoureren (spek mag, maar met mate, als we er maar niet opgebonden worden, droge brokjes is amper çavakes). Wij zijn de poezen die liever in gordijnen hangen dan achter muizen aan te hollen, en die het grootste deel van de dag op een zacht kussen of in een knusse kartonnen doos filosoferend doorbrengen. Enkel de uitslovers hebben het tot internetfenomeen geklauwd. Wij zijn gewend aan een regelmatig ververste kattenbak met patchoeli geurstokjes en een bakje fris water (geen melk!). Een witte pers met lactoseallergie in mijn straat werd er onlangs nog te dicht bijgezet, en zoiets doe je niet!. Liefst ook een krabpaal midden in de kamer en een spontaan zich aandienende portier als we de deur door willen, wordt op prijs gesteld, zeker als we daar niet al te lang moeten om miauwen. Dat soort poezen dus. Ik heb het dus niet over de dakloze straatkatten die de vuilbakken doen op zoek naar eten en die op straat slapen, ook niet over de katten die op weg naar een beter leefgebied, omkomen bij het oversteken van de straat. Die hebben zogezegd dan wel de ultieme vrijheid, maar voor hen is vrijheid enkel *another word for nothing left to loose*. Let wel, we maken geen onderscheid op grond van afkomst of de kleur van de pels: met lapjes of getijgerd, met of zonder staart, het maakt niet uit. Iedereen felis. Het gaat om standing, om normen en waarden. En zeg nu

niet dat dit racistisch en elitair is, want jullie mensen doen net hetzelfde, al zijn jullie nog een graadje erger.

In naam van mijn gechipte, gevaccineerde, en geregistreerde medepoezen met goede smaak wil ik dus met klem protesteren tegen de huishoudelijke omstandigheden waarin wij gedurende de laatste maanden onze dagen hebben moeten doorbrengen. Waar is de tijd dat we jullie een periode van de dag in huis tolereerden om jullie de voor ons noodzakelijke taken te laten uitvoeren zoals ons eten geven en ons sanitair onderhouden? Na de drukte van jullie ontbijt werd het kalm en rustig en konden we doen waar we goed in waren: nadenken. We behoren tot de beste filosofen en de beste ingenieurs en we rekenen sneller dan de snelste computers. Daarom dat we altijd op onze pootjes vallen. Dat kan niet van jullie, klunzen, worden gezegd. Dat jullie een pandemie hebben, en met muilkorfjes rondlopen, daar kunnen wij niets aan doen, ook al heeft men ons eventjes als mogelijke verspreiders van het virus willen stigmatiseren. Als jullie geen verklaring hebben, dan heeft de kat het altijd gedaan. Dat is gelukkig vlug overgewaaid, maar toen kwam de dag dat jullie gewoon de ganse dag in ons kot bleven om op onze zenuwen te werken. We waren ondertussen wel gewend dat jullie op de bank in slaap werden gepraat door een scherm, maar nu begonnen jullie zelf een godganse dag terug te praten tegen allerlei schermen. Vroeger konden we soms wat rust brengen door spinnend kopjes te geven, om een aaireflex uit te lokken. Zolang we op de schoot lagen bleven jullie kalm zitten. Als we nu proberen uitnodigend over het toetsenbord te lopen, dan worden we weggejaagd. Veel gechat en weinig kat. Het ergste van alles zijn jullie kleine koters die ook een ganse dag thuis zijn. Aan zichzelf overgelaten, weten ze niets beters te bedenken dan ons zonder ophouden lastig te vallen. We moeten, in het nauw gedreven, soms rare sprongen maken om ergens boven op een kast wat rust te vinden.

Vele van mijn lotgenoten zijn niet zonder fysieke ongemakken door deze helse periode gekomen: haaruitval, geen eetlust, schichtigheid, neurotische likaanvallen, dwangmatig krabben, krulsnor, klauwstress, en een Tourette-zwiepstaart,... de lijst is eindeloos. En dan komen jullie af met die afschuwelijke benches, en jullie brengen ons, na een misselijk makende autotocht, naar de dierenarts. Er wordt wel eens beweerd dat sommige benches leeg terugkomen. Nu ja, alles went zul je zeggen, behalve een hond, maar na zoveel maanden is het wel geweest. We hadden verwacht dat jullie allemaal na een paar prikjes weer zouden normaal gaan doen en uitvliegen zodat het weer peis en vree zou worden voor ons. Helaas. Nu willen jullie het katonvriendelijke telewerk in grote mate bestendigen. Dat verstoort in belangrijke mate onze dagelijkse filosofische meditatie over een duurzame toekomst.

Daar willen wij dus met klem tegen protesteren. Mens, verlaat ons kot, en ik meen het. Ik zou moeten liggen filosoferen over de toekomst in plaats van dit te schrijven. *Shame on you.* Katten aller huiskamers verenigt u. Katten aller landen van alle rang en stand wees solidair, en laat de muizen en ander knaaggedierte lopen. Geef onze plaagstokken een ratje van eigen deeg. Geen gewin maar kattengespin. Recht op rust nu! Ons geduld is ten einde. De klauwen worden gescherpt. Doe jullie handschoenen al maar aan want wat er zit aan te komen zal van de poes zijn.